

Prästkontinuitet

När min svärfar gick i pension på 1970-talet lämnade han prästgården och åtog sig sedan ytterst sällan förrättningar trots att han varit i denna tjänst i drygt 30 år som kyrkoherde för 5 församlingar. Han menade att han inte skulle stå i vägen för den nye kyrkoherden när det gällde förrättningar. Eftersom prästgården var en tjänstebostad så var det naturligt att skaffa sig en egen bostad på någon annan ort.

Men hur är läget nu på 2000-talet? Prästgårdarna har sålts bort i en rasande takt. Präster är därför tvungna att finna en egen bostad. Alltför ofta blir boendet utanför den egna församlingen/arbetsplatsen med åtföljande pendling. De vardagliga kontakterna med församlingsborna i affärer, föreningsliv mm. minskar betydligt jämfört med tidigare generationer. Boendet kan ju också se mycket olika ut beroende av intressen ex. djurhållning, trädgård, barn och barnbarns boende på på orten mm. Kontakten, både under arbetstiden och fritiden, med församlingsborna har blivit mycket mera sporadisk. Tidigare fanns församlingsprästen naturligt bland människorna.

En fråga att fundera över gäller betydelsen av personliga relationer. Vid stora händelser i livet som dop, vigsel, begravning, sjukdom och kriser är det ofta en stor trygghet att kunna vända sig till en präst som kanske under lång tid verkat i församlingen och därför åtnjuter stort förtroende som en representant för kyrkan och samtidigt medmänniska. Är därför den tidigare självklara inställningen bra, att man, när den officiella tjänsten bryts genom pensionering, flyttar iväg? Kan relationer överlämnas till en efterträdare? En retorisk fråga kan tyckas.

Denna fråga berör också en större fråga. Hur ser kyrkan och jag själv på ämbetet numera vinningstjänsten? Är den bara något som varar inom reglerade ramar av tjänster och delvis upphör eller "minskar" i samband med förändrad tjänsteställning? Är inte uppgiften livsvarig, att på de sätt som är möjligt, föra det glada budskapet vidare i skilda sammanhang. För egen del är jag övertygad om att kallelsen är livsvarig. Förr uttrycktes detta genom att pensionerade präster kallades till kontraktskonvent mm. Den traditionen tycks numera övergiven, vilket är beklagligt och medverkar till en allt större historielöshet och brist på relationer.

Min slutsats blir sålunda att pensionerade präster bör leva kvar i "sin" tidigare församling och söka finna former för att medverka i det kyrkliga livet utan att för den skull konkurrera med nya ämbetsinnehavare. Uppgiften att bära trons liv vidare kvarstår ju så länge vi lever på denna jord.